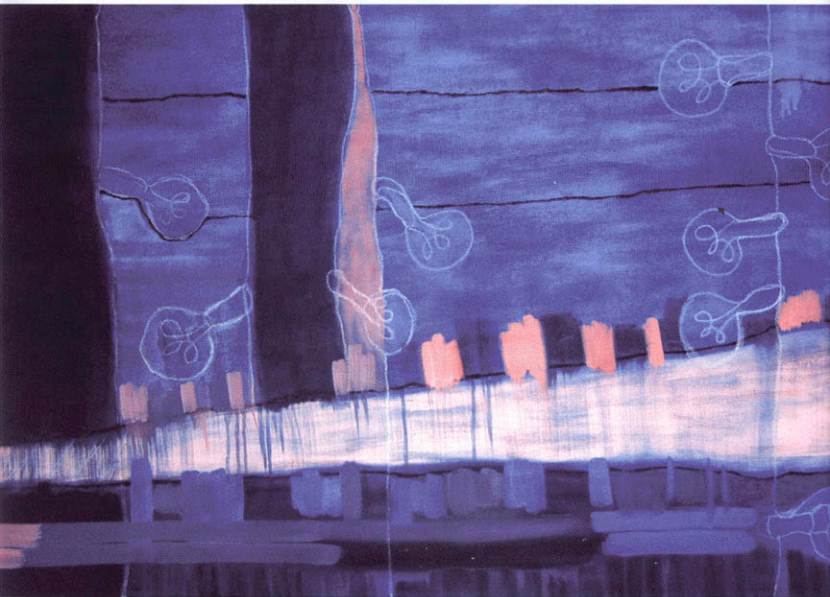

'Whamm, dit is het!'

Marie Oosterbaan **Greutig en gedreven lijkt ze, naar de kunst en het leven.**

Sinds kort duikt Hanna van Doornum (Mariënberg, 1983) bij een duikvereniging. 'Gewoon in Nederlandse plassen met stilstaand, troebel water. Met van dat oprijzende en opborrelende zand waar ik wel tekeningen van heb gemaakt.' Ook dook zij een keer in de Oosterschelde en daar is het door het stromende water heel anders. Zij zag daar onder water aan een stenen pier mosselachtige schelpen vast zitten. Ze kunnen er wat anders hebben uitgezien, maar zoals ik ze op "Oosterschelde schelpen" heb geschilderd, zo heb ik ze onthouden: opvallende, krachtige vormen, die 'pats' eenduidig in je blikveld staan.'

Nachtkanaal, 80 x 120 cm,
2005, olieverf en oleekrijt op
doek

rechts Portret

Hoewel zij bij ieder schilderij wel een verhaal zou kunnen vertellen, gaat het haar daar niet om. 'Niet het eerste idee doet er toe, maar ik vind formele zaken zoals de verfbehandeling en hoe ik de vormen teken en schilder veel belangrijker.' Het kan zijn dat de kijker in eerste instantie een rij slippers ziet op "Oosterschelde schelpen", of dat hij opgetogen zegt 'Hé, ik zie het al, aardbeien!'. En mensen gebruikt ze niet vaak in haar werk omdat de kijker zich er altijd mee identificeert en dan vraagt 'waarom is dit een vrouw' of 'waarom is dit een man'. Maar het maakt haar blij dat de kijker dan wel een 'klik' krijgt met haar werk. En daardoor is haar neiging om hard 'nee, nee, geen aardbeien te roepen' inmiddels haast verdwenen.

Prikkelen

Mensen prikkelen die niet thuis zijn in de kunst doet zij graag. Hen laten merken dat kunst niet saai hoeft te zijn. Naast de twee dagen in de week dat zij lesgeeft in het middelbaar onderwijs, doet zij workshops en aan community art gerelateerde projecten. Zo maakte zij in Utrecht met buurtkinderen voor een tijdelijke gemeenschapsruimte raamschilderingen om het gebouw op te fleuren, werkte ze met asielzoekerskinderen en maakte zij met mensen

met een beperking een wandschildering voor een snoezelruimte. En bijvoorbeeld beschilderde zij in Zwolle met een groep kinderen een door een bewoner beschikbaar gestelde aanhangwagen, en bracht ze met een groep kinderen vrolijke, door straatnamen geïnspireerd voorstellingen op de elektriciteitskastjes van een nieuwbouwwijk aan om de graffiti-spuiter te ontmoedigen daarop hun 'tags' te zetten.

Eigen atelier

Hanna van Doornum was pas eenentwintig toen zij van de Constantijn Huygens Academie in Kampen afkwam. Zij koos voor die kunstacademie omdat daar iedereen al in het tweede jaar een eigen atelier krijgt 'en dat leek me heel bijzonder'. Op een grote zolder hebben de schilders allemaal hun eigen afgeschotterde ruimte met een open zijde, een soort chambrette 'waar sommigen een gordijntje voor hingen dat dan in verband met brandgevaar weg moest en er na een paar weken toch weer hing'. Sommige vakken zijn er wel klassikaal. 'Op vrijdagochtend hadden we de eerste drie uur modeltekenen en dat kon wel eens lastig zijn omdat de donderdagavond onze uitgaansavond was. Daar stonden we dan met slaperige oogjes model te tekenen, terwijl dat toch echt heel veel concentratie vergt.'

boven *Papaveris*,
80 x 120 cm, 2009, olieverf
en Siberisch krijt op doek

rechts liggende handjes,
80 x 100 cm, 2007, olieverf
en alliekrijt (oliepastel) op
doek

Oei, oei

Aan het einde van haar academieperiode realiseerde ze zich plotseling dat er eigenlijk niemand in Kampen blijft hangen na het afstuderen en dat zij dus 'oei, oei,' eigenlijk ook beter kon vertrekken. Daarom ging ze maar eens aan de rand van Zwolle een kijkje nemen bij een pand, dat haar altijd al vanuit de trein was opgevallen omdat zij het er een beetje 'atelierachtig' vond uitzien. Daar kon Hanna van Doornum meteen terecht. 'Ik had daar een atelier dat wel vier keer zo groot was als dit hier en omdat het gebouw was gekraakt hoefde ik alleen gebruikskosten te betalen.' Het was een heel mooie tijd, maar na twee jaar verhuisde zij vanwege de liefde naar Utrecht. Nu heeft zij daar in een oud schoolgebouw in Overvecht Noord haar atelier. 'Ik ging altijd al graag met een vriendin naar Amsterdam om daar in de vele galeries naar kunst te kijken. Zet dat maar eens naast die twee of drie galeries bij ons in Zwolle. Voor mijn gevoel gebeurde alles in het westen van het land, in de Randstad. En toen werd ik dus verliefd!'

Eigenlijk was zij van plan om na Kampen nog een vervolgopleiding te doen en daarom meldde zij zich aan bij Villa Arson, een kunstacademie in Nice. Maar daar kreeg ze te horen dat men haar daar, met haar achtergrond, niets meer kon leren, en dat ze vast alleen maar kwam voor de zon en de zee. 'En daar zat natuurlijk wel een kern van waarheid in!'

Over kunst praten

Toen besloot Hanna van Doornum dat ze eerst eens een tijdje op zichzelf wilde werken en zien of dat zonder begeleiding zou lukken. 'Zo ben ik toen verder door gegaan. Natuurlijk heb ik het wel nodig om af en toe over mijn werk te praten, maar dat hoeft niet persé met een docent te zijn. Bij mij in Zwolle zaten er kunstenaars die al twintig jaar bezig waren en die veel ervarener naar mijn werk keken dan ik dat zelf zou kunnen. Dat hielp mij wel, want als ik er in mijn eentje over nadenk, kom ik er nooit zo goed uit en wil ik alleen maar weer lekker aan het werk.'

Oosterschelde schelpen,
80 x 120 cm, 2008, olieverf
op doek

Zij is niet zozeer op zoek naar inspiratie bij andere kunstenaars, zoals bijvoorbeeld bij René Daniëls, want 'mijn eigen onderwerpen heb ik wel'. Wel kijkt Hanna van Doornum naar de manier waarop zij hun verf behandelen en hoe zij lijnen en vormen op het doek zetten. Daarover heeft zij vooral veel van Reggie Gunn geleerd, hoewel zij in Kampen maar heel kort van hem heeft les gehad. Voor haar geldt bovenal: 'Ik wil zelf een persoonlijke ontwikkeling doormaken en ik wil dat elk volgend schilderij beter wordt dan het vorige. En dat vind ik een mooi maar ook een moeilijk streven.'

Eens in de zoveel tijd denkt Van Doornum als zij een schilderij heeft afgemaakt: 'whamm, dit is het!'. Toevallig hebben de doeken die dat gevoel bij haar oproepen tot nu toe steeds dezelfde maat en daardoor is het net alsof het daaraan zou liggen en dat juist die maten bij haar passen. Zij wil dat ook schilderijen met een ander formaat zo'n kick kunnen geven en daar werkt ze dan ook hard aan. 'Ik vecht echt met mijn werk. De ene keer schildert zij een meisjesfiguur toch maar

weer helemaal weg, en een andere keer zet zij over een zeer realistisch geschilderde vis met vinnen en echte vissengogen, een sterk versimpelde vorm van hetzelfde beest. 'Dat het daarna dan helemaal "whamm, dit is het" voelt, komt misschien vooral doordat ik heel veel aandacht aan zo'n doek heb besteed en er lang en intens mee ben bezig geweest.'

Krrr, krrrr

Als het niet zo lukt met een schilderij, zet zij het tijdelijk opzij en maakt zij tekeningen op papier. 'Ik gebruik graag Oost-Indische inkt, maar als je met een kroontjespen een inktlijn op het linnen van een schilderij zet, spettert het alle kanten op en geeft het een heel naar geluid, van krrrr, krrrrrr. Dat werkt echt niet zo lekker.' Dat is anders op papier, daarop gaat het wel lekker en dus plakt zij dat op de muur en gaat ze daar aan de slag.

Haalt zij dan een week of twee later zo'n weggezet schilderij weer tevoorschijn, 'dan is het bijna altijd slechts een kwestie van een paar kleine ingrediënten, voordat het schilderij af is.'

